

Un nou legământ

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel, ... Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu.”
Ieremia 31:31,33

Un legământ este un contract sau un acord între două părți. Expresia „legământ nou” din textul nostru de deschidere implică faptul că a existat un „vechi” legământ. Acesta a fost Legământul Legii, pe care Dumnezeu l-a dat națiunii Israel, prin Moise, pe muntele Sinai. (Exodul capitolele 19-24; Evrei 8:13). Apostolul Pavel explică că multe caracteristici ale Legământului Legii erau „umbra lucrurilor cerești” și a „lucrurilor bune care vor veni” în cadrul unui viitor Legământ Nou. Evrei 8:5; 10:1

Promisiunile Noului Legământ își au originea în Legământul lui Avraam, în care Dumnezeu i-a promis lui Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (Geneza 22:16-18). Apostolul Pavel ne spune că „patru sute treizeci de ani” mai târziu, Dumnezeu a dat Legământul Legii lui Israel (Galateni 3:15-17). Apoi el întreabă retoric: „Atunci, de ce a fost dată Legea [Legământul]?” El răspunde: „A fost adăugată din cauza fărădelegilor, până când avea să vină Sămânța la care se referea promisiunea.” Galateni 3: 19

Legământul Legii era „sfânt, drept și bun” și a fost dat de Dumnezeu pentru ca poporul evreu să-și dea seama de propria condiție căzută și imperfectă, pentru ca „păcatul să devină cu adevărat păcat” și pentru a arăta că ei nu erau în stare să se îndrepte înaintea lui Dumnezeu (Romani 7:12-14; 3:20). În altă parte, Pavel explică: „Legea a fost învățătorul nostru pentru a ne aduce la Cristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” (Galateni 3:24). Legământul Legii avea scopul de a dovedi poporului Israel necesitatea sângelui ispășitor al unui Mântuitor, Cristos și sângele Lui vărsat, pentru a fi socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu.

Jertfele în Ziua Ispășirii

Când Dumnezeu a dat Legământul Legii lui Israel, au fost date și instrucțiuni precise cu privire la modul de construire a Cortului Întâlnirii, împreună cu indicații privind jertfele care trebuiau aduse acolo. În Ziua Ispășirii, care avea loc anual, se aduceau jertfe care necesitau vărsarea de sânge. Leviticul capitolul 16

Mai întâi, „vițelul jertfei pentru păcat” era sacrificat de Aaron, pentru „a face ispășire pentru el însuși și pentru casa lui”. Sângele său era dus în Sfânta Sfintelor și stropit „de șapte ori peste ... și înaintea capacului ispășirii”. (Leviticul 16:11-14). Acest lucru prefigura jertfa de bunăvoie a omului perfect, Isus, „care S-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți, ca să fie mărturisit la timpul convenit” (1 Timotei 2:5,6). În altă parte, Pavel afirmă că „fără vărsare de sânge nu este iertare” de păcate. Evrei 9:19-22

Consacrarea și nașterea spirituală a lui Isus la râul Iordan, și ulterior moartea și învierea sa , au fost o garanție că, la „timpul potrivit” al lui Dumnezeu, binecuvântările promise de mult timp în cadrul Noului Legământ vor deveni realitate în Împărăția Mesianică. Pavel scrie: „Prin aceasta, Isus a devenit garantul [greacă: promisiune sau garanție] unui legământ mai bun”, sau al unui nou legământ. „Prin propriul său sânge, El a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Sfânt.” Evrei 7:22; 9:12; 10:10

Apostolul Pavel ne asigură că Isus este sămânța promisă a binecuvântării. El scrie: „Promisiunile au fost făcute lui Avraam și seminței lui. El nu spune: „Și semințelor”, ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba de una singură: „Și seminței tale”, care este Cristos.” Galateni 3:16

Jertfa țapului Domnului

O a doua jertfă era adusă în Ziua Ispășirii anuale a Israelului. Era „țapul jertfei pentru păcat, adică pentru popor”, al cărui sânge era dus și el în Sfânta Sfintelor și stropit „peste ... și înaintea capacului ispășirii”, la fel ca și sângele taurului. (Leviticul 16:15). Jertfa țapului reprezintă „jertfa vie” a urmașilor credincioși ai Domnului din prezentul Veac Evanghelic, care „nu se conformează acestei lumi”, ci se străduiesc zilnic să „fie transformați” prin înnoirea minților lor și „să determine care este voia lui Dumnezeu – ceea ce este potrivit, plăcut și perfect”. (Romani 12:1,2). Jertfa credincioșilor urmași consacrați ai lui Hristos este acceptabilă pentru Tatăl nostru Ceresc numai datorită meritelor

jertfei de răscumpărare a lui Isus, simbolizată de jertfa taurului. După cum explică Pavel, Dumnezeu „ne-a făcut plăcuți în Cel iubit [Isus Cristos]. În El noi , avem răscumpărarea prin sângele Lui”. Efeseni 1:6,7

Au existat multe sacrificii diferite pe care Dumnezeu le-a instituit cu Israelul în cadrul aranjamentului Tabernacolului în pustie. Cu toate acestea, au existat doar două sacrificii al căror sânge a fost adus în Sfânta Sfintelor și stropit pe și înaintea scaunului de îndurare. Acestea erau sacrificiul taurului și sacrificiul țapului Domnului, ambele în Ziua Ispășirii.

Înțelegerea semnificației simbolice a acestor două jertfe a fost unul dintre marile „mistere” ale Bibliei. Ea ne învață că sămânța binecuvântării promisă este compusă din mulți membri. (Efeseni 5:23-32; Coloseni 1:26,27). „Căci toți cei care ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos... căci toți sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.” (Galateni 3:27-29). Pavel mai afirmă: „Trupul omului are multe părți, dar multe părți alcătuiesc un singur trup. Așa este și cu trupul lui Cristos.” 1 Corinteni 12:12

Pregătirea slujitorilor Noului Legământ

Cristos Isus, împreună cu membrii trupului său, va aduce binecuvântări tuturor familiilor pământului, în conformitate cu termenii Noului Legământ. Pavel explică: „El ne-a și calificat să fim slujitori ai unui nou legământ.” (2 Corinteni 3:6). Pregătirea noastră care

are loc acum, dacă suntem credincioși până la moarte, ne va califica să fim asociați cu Cristos în administrarea Noului Legământ către Israelul natural și, în cele din urmă, către întreaga omenire. Această pregătire se face prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, care „a scris legea Sa în inimile noastre”, în viețile și în conduita noastră. Prin urmare, realizăm că „noi înșine nu suntem calificați să pretindem că ceva vine de la noi. Mai degrabă, acreditările noastre vin de la Dumnezeu”. 2 Corinteni 3: ea 2-5

Apostolul explică, de asemenea, cum membrii trupului lui Cristos sunt dezvoltați și dovediți în timpul veacului prezent, sub o caracteristică specială a Legământului lui Avraam. Această caracteristică a fost ilustrată de soția lui Avraam, Sara. (Galateni 4:22-31). Sara era o „femeie liberă”, soția adevărată a lui Avraam, care, după mulți ani de sterilitate, a născut pe Isaac, sămânța promisiunii. În planul lui Dumnezeu, caracteristica Sarei din legământul avraamic era aceea de a produce și dezvolta sămânța binecuvântării. Această sămânță urma să fie folosită pentru a binecuvânta toate familiile pământului.

În versetele finale ale capitolului 24 din Geneza, ni se spune cum Isaac, care simbolizează pe Cristos, s-a căsătorit cu Rebeca, care simbolizează membrii trupului lui Cristos, biserica. Versetul 67 spune: „Isaac a fost mângâiat după moartea mamei sale [Sara]”. Sara reprezintă caracteristica Legământului lui Avraam care este operațională în timpul Veacului Evanghelic - dezvoltarea seminței binecuvântării, „turma mică” (Luca 12:32). Prin urmare, moartea ei

implică sfârșitul Veacului Evanghelic, după care Noul Legământ va începe să fie operațional în împărăția lui Cristos.

Un oraș al cărui ziditor este Dumnezeu

Promisiunea unei zile mai bune a fost făcută încă de la începutul relației lui Dumnezeu cu Avraam. Apostolul scrie: „Prin credință, el [Avraam] a locuit în țara promisă, ca într-o țară străină, locuind în corturi împreună cu Isaac și Iacov, moștenitorii aceleiași promisiuni cu el. Căci el aștepta o cetate care are temelii, al cărei ziditor și făcător este Dumnezeu.” Evrei 11:9,10

În Biblie, un oraș este adesea folosit simbolic pentru a reprezenta un guvern. De exemplu, orașul Ierusalim reprezintă guvernul Israelului pentru poporul evreu. În versetele de mai sus, ni se spune că această cetate, sau guvern, pe care o căuta Avraam, trebuia să aibă „fundamente”, adică putere, stabilitate și permanență. Aceste fundamente sunt principiile sfinte ale lui Dumnezeu de „dreptate și justiție”, „bunătate și adevăr” (Psalmul 89:14). Singurul constructor care putea da aceste calități unui astfel de regat este Dumnezeu.

În acest sens, apostolul Ioan a scris: „Eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21:2). Apoi, versetele următoare oferă o descriere frumoasă a lucrării care va fi îndeplinită de această împărăție,

care va funcționa în conformitate cu termenii Noului Legământ. Apocalipsa 21: 3,4

Mediatorul Noului Legământ

Cuvântul „mijlocitor”, care înseamnă intermediar sau împăciuitoare, este folosit în Biblie numai în legătură cu un legământ între două părți. Moise a fost mijlocitorul Legământului Legii și a fost un tip sau o imagine a lui Isus, mijlocitorul unui legământ nou și mai bun. Pavel scrie că Isus „a obținut o slujbă mai excelentă, cu cât este mijlocitorul unui legământ mai bun, care a fost stabilit pe promisiuni mai bune”. (Evrei 8:6). Aici se face o comparație cu Legământul Legii, în temeiul căruia națiunea Israel era obligată să îndeplinească perfect toate cerințele acelui legământ pentru a primi îndreptățirea și viața. Cu toate acestea, din cauza stării lor decăzute, națiunea nu a respectat acele condiții. Prin urmare, nimeni nu a putut obține viața. Romani 3:19,20

Apostolul continuă: „Dacă primul legământ ar fi fost fără cusur, atunci nu s-ar fi căutat un loc pentru al doilea. Găsind cusur, ... El zice: «Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda.»” (Evrei 8:7,8). Primul legământ, Legământul Legii, era o măsură a capacității unui om perfect de a-l respecta. Numai Isus a fost capabil să îndeplinească Legământul Legii, pentru că numai El era perfect. Matei 5:17,18

Legământul Legii nu putea să-i permită mediatorului său, Moise, să acționeze în numele fiecărui păcătos și să ia măsuri pentru ca aceștia să ajungă în cele din urmă să se comporte perfect. Acest lucru se

datora faptului că Moise însuși era imperfect. Nici acest legământ nu avea vreo prevedere pentru eradicarea influențelor rele, care constituiau un mare obstacol în calea respectării tuturor cerințelor sale. Astfel, din cauza imperfecțiunii ei și a poporului, a lui Moise și a multor influențe rele din exterior, era necesar un legământ diferit pentru a aduce poporul într-o armonie și favoare deplină și durabilă cu Tatăl Ceresc.

În ceea ce privește încheierea Noului Legământ, apostolul afirmă: „Nu va fi ca legământul pe care l-am făcut cu strămoșii lor când i-am luat de mână pentru a-i scoate din Egipt, pentru că ei nu au rămas credincioși legământului meu, și Eu M-am îndepărtat de ei, declară Domnul. (Evrei 8:9). Noul Legământ va putea să împace omenirea căzută în armonie cu Dumnezeu în timpul împărăției mesianice, deoarece va avea un mijlocitor mai bun, Cristos și membrii trupului său, biserica. (Evrei 8:6; Matei 19:28; Luca 22:28-30). Împreună, „Cristos” va fi „preot” milostiv, administrator al Noului Legământ. Evrei 2:11, 16-18; Apocalipsa 20:6

Apostolul Pavel afirmă: „Acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” (Evrei 8:10). Atunci, „nu vor mai învăța fiecare pe aproapele său și fiecare pe fratele său, zicând: Cunoașteți pe Domnul, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei, zice Domnul, căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor”. Ieremia 31:34

Evenimente anterioare

Când Legământul Legii a fost inaugurat pe Muntele Sinai, au fost tunete, fulgere, un nor dens, sunetul puternic al unei Trâmbițe, fum, iar muntele s-a cutremurat puternic (Exodul 19:16-18). Apostolul Pavel scrie: „Priveliștea era atât de înspăimântătoare încât Moise a spus: «Tremur de frică»” (Evrei 12:18-21). Fiecare dintre aceste elemente naturale are o semnificație simbolică. La fel cum aceste priveliști și sunete înfricoșătoare au precedat stabilirea Legământului Legii, la fel și o mare perioadă de necaz pe pământ va preceda inaugurarea Noului Legământ. Daniel 12:1; Ioel 2:1-11; Apocalipsa 16:18-21

Împlinirea profețiilor biblice și a semnelor vremurilor indică faptul că această perioadă de mare necaz se apropie. Ea se manifestă prin „tunete”, strigăte după dreptate, împreună cu murmure de nemulțumire; „fulgere”, străluciri ale adevărului și dezvăluiri ale nedreptății; un „nor gros”, tulburări și nemulțumiri crescânde; „sunetul unei Trâmbițe”, cereri de drepturi, atât reale, cât și imaginare; „fum”, rezultat din focul simbolic al distrugerii cauzate de anarhie; și un „cutremur”, îndepărtarea instituțiilor sociale, financiare și religioase umane care nu sunt în armonie cu Dumnezeu. Hagai 2:6,7; Evrei 12:26,27

Moise era absent din națiunea evreiască, fiind urcat pe munte pentru a comunica cu Dumnezeu, în timp ce muntele era acoperit de fum și se cutremura. Acest lucru sugerează, în mod simbolic, că atunci când ultimii membri ai trupului lui Cristos se vor fi

dovedit credincioși până la moarte și vor fi înviați la natura divină, atunci va veni punctul culminant al unei mari perioade de necazuri e, cum pământul nu a mai cunoscut până acum. Din fericire, acele zile vor fi scurtate, iar împărăția, sub domnia dreaptă a lui Cristos, va fi stabilită pe pământ. Matei 24: 21,22

Reprezentanții pământești

Scripturile ne informează că Dumnezeu va avea reprezentanți umani pe pământ pentru a administra Noul Legământ. Aceștia vor fi cei credincioși și sfinți înviați care au trăit înainte de prima venire a lui Isus, de la Abel până la Ioan Botezătorul. Ei vor sluji ca „judecători” și ca „prinți în tot pământul ”, lideri umani care vor ajuta omenirea. Matei 11:11; Luca 13:28; Isaia 1:26; Psalmul 45:16

Apostolul Pavel enumeră pe nume pe unii dintre acești credincioși, adăugând: „Toți aceștia, obținând mărturie bună prin credință, nu au primit făgăduința, pentru că Dumnezeu a pregătit ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu ajungă la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:1-40). Acești bărbați și femei ai lui Dumnezeu au suferit mult pentru că L-au slujit cu credincioșie pe Domnul. Cu toate acestea, ei nu au fost moștenitori ai seminței spirituale a promisiunii. Deși au primit „o mărturie bună prin credință”, fiecare dintre ei a coborât în mormânt, până în momentul în care Cristos și biserica Sa vor fi desăvârșiți și Noul Legământ va fi inaugurat. Acești demni strămoși vor fi înviați „desăvârșiți”, așa cum era Adam în Grădina Edenului. Cu mintea și abilitățile lor desăvârșite, ei vor fi exemple și învățători pentru popor.

O rămășiță credincioasă

În plus față de cei vrednici din vechime, sfinții profeți ai lui Dumnezeu au prezis că va exista o „rămășiță” credincioasă de evrei. Aceștia vor fi printre primii beneficiari ai binecuvântărilor Noului Legământ. (Isaia 30:19; Psalmul 107:6,28). Prin profetul Isaia, Dumnezeu ne spune că această „rămășiță a lui Iacov [Israel]” se va întoarce „din cele patru colțuri ale pământului”. (Isaia 10:21,22; 11:11-16). De asemenea, prin profetul Ieremia, Dumnezeu declară că va avea loc o adunare a acestei rămășițe credincioase și că aceștia „vor locui în țara lor”. Ieremia 23:1-8

Această rămășiță credincioasă de evrei se va întoarce în cele din urmă și va striga către Domnul pentru izbăvire, neîncrezându-se în acordurile politice cu alte națiuni, nici în puterea militară umană. Atunci, în acel moment, Domnul îi va izbăvi. (Isaia 30:15,18,19; Zaharia 14:1-3). Profetul Zaharia a scris: „Așa vorbește Domnul: Eu... voi locui în mijlocul Ierusalimului, și Ierusalimul va fi numit cetatea adevărului”, și va fi „minunat în ochii rămășiței acestui popor în zilele acestea... și voi face ca rămășița acestui popor să stăpânească toate aceste lucruri. Și se va întâmpla că, așa cum ați fost un blestem printre neamuri, casă a lui Iuda și casă a lui Israel, tot așa vă voi mântui și veți fi o binecuvântare. ... Iată ce veți face: fiecare să spună adevărul aproapelui său; să facă dreptate și pace în porțile voastre.” Zaharia 8:3,6,12,13,16

Continuând, profetul afirmă: „Mulți oameni și națiuni puternice vor veni să caute pe Domnul oștirilor în Ierusalim și să se roage înaintea Domnului . . . În acele zile se va întâmpla că zece oameni [reprezentând toate națiunile pământului] vor apuca de toate limbile națiunilor, chiar vor apuca de poala celui care este iudeu, zicând: Vom merge cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi.” (Zaharia 8:22,23). Astfel, începând cu o rămășiță credincioasă a lui Israel, împreună cu învățăturile celor demni din vechime, o cale de împăcare cu Dumnezeu va fi disponibilă pentru toți oamenii.

Profetul Ezechiel ne informează că Dumnezeu va aduna „rămășița lui Israel” și le va da nu numai „țara lui Israel”, ci și „o singură inimă” și „un spirit nou”, spiritul său de dreptate, în interiorul lor. (Ezechiel 11:17-20). În cele din urmă, profetul Mica descrie binecuvântările Noului Legământ ca fiind ca „roua” și „ploile” care vor curge asupra întregii omeniri. El scrie: „Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca roua de la Domnul, ca ploile peste iarbă, care nu așteaptă pe om, nici nu așteaptă pe fiii oamenilor.” Mica 5:7,8

Sigilat cu sângele lui Isus

În cartea Evrei, inaugurarea Legământului Legii este dată ca exemplu al modului în care va fi inaugurat Noul Legământ. Apostolul subliniază că un legământ cu Dumnezeu, precum Legământul Legii și Noul Legământ, trebuie sigilat cu sânge. „Căci, acolo unde există un legământ, este necesar să se producă moartea celui care l-a ratificat; deoarece un

legământ este ferm asupra victimelor moarte, întrucât nu este niciodată valabil când cel care îl ratifică este viu. Prin urmare, nici măcar primul [Legământul Legii] nu a fost instituit fără sânge.” (Evrei 9:16-18). Moartea lui Isus a furnizat meritul sau valoarea sângelui care va sigila Noul Legământ.

În noaptea în care Isus a instituit împreună cu ucenicii săi Comemorarea morții sale, el le-a dat paharul, invitându-i: „Beți din el toți; căci acesta este sângele meu al Noului Testament [legământ], care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” (Matei 26:27-28; Luca 22:20; 1 Corinteni 11:25). Aici Isus a indicat că moartea Sa va oferi valoarea sau meritul necesar pentru a inaugura, la timpul potrivit, Noul Legământ.

Părtași la suferințele lui Isus

Ucenicii au fost invitați, la fel ca fiecare urmaș consacrat al Domnului din Veacul Evanghelic, să bea din pahar, simbolizând acceptarea meritelor sacrificiului lui Cristos în numele lor. Pe baza acestui lucru, li s-a acordat privilegiul de a deveni „părtași la suferințele lui Cristos”. (1 Petru 4:13; 2 Corinteni 1:7). Ei sunt „îndreptățiți prin credință” în sângele lui ca Mântuitor al lor. (Romani 3:24; 5:1,9). Aceștia au astfel ocazia să fie „morți împreună cu el”, pentru a putea „trăi împreună cu el”, să „suferă” împreună cu el, pentru a putea „domni împreună cu el”, ca „împărați și preoți”. 2 Timotei 2:11,12; Apocalipsa 20:6

Apostolul Pavel explică: „Paharul binecuvântării, pentru care binecuvântăm pe Dumnezeu, nu este

oare o participare la sângele Celui Uns? Pâinea pe care o frângem, nu este oare o participare la trupul Celui Uns? Pentru că este o singură pâine, noi, cei mulți, suntem un singur trup; căci toți luăm parte la o singură pâine.” 1 Corinteni 10:16,17

În cartea Evreilor, apostolul continuă: „După ce Moise a spus poporului toate poruncile Legii, a luat sângele vițelor și al țapilor [...] și a stropit atât cartea, cât și tot poporul, zicând: «Acesta este sângele legământului pe care Dumnezeu vi l-a poruncit».” (Evrei 9:19,20). În această imagine tipică, sângele „vițelor și al țapilor” reprezintă jertfa lui Cristos, Capul, și a membrilor trupului său.

Apostolul Pavel adaugă apoi: „Astfel, era necesar ca aceste copii pământești ale lucrurilor din cer să fie curățate prin aceste jertfe, dar lucrurile cerești însele sunt curățate cu jertfe mai bune decât acestea.” (versetul 23). „Copiiiile” sau imaginile realității din Legământul Legii trebuiau curățate și purificate cu jertfe de animale – tauri și țapi. Cu toate acestea, „lucrurile cerești” – Noul Legământ și aranjamentele sale – sunt curățate „cu jertfe mai bune”. Aceste jertfe mai bune sunt cele ale lui Cristos și ale bisericii sale.

Mediatorul Noului Legământ va fi clasa „Cristos” înviată și glorificată, Isus Capul împreună cu toți membrii trupului său. Prin urmare, lucrarea lor de mijlocire pentru împăcarea lui Dumnezeu și a omenirii, sub Noul Legământ, nu poate începe până când ultimul membru al trupului lui Hristos nu va fi

dovedit credincios chiar și până la moarte.
Apocalipsa 2:10

Vedem, așadar, că scopul Noului Legământ este împăcarea omenirii cu Dumnezeu. Acest aranjament a fost realizat cu un preț mare, prin sacrificiul și moartea voluntară a Fiului unic al lui Dumnezeu, Isus Cristos. (Ioan 3:16,17). Noul Legământ va demonstra astfel dragostea și grija Tatălui nostru Ceresc pentru toată creația Sa umană. „O, adâncimea bogățiilor, atât ale înțelepciunii, cât și ale cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și căile Lui de neînțeles!” Romani 11:33